

РОБЪРТ ЙЪНГ
ЛЮБОВНА ИСТОРИЯ В ЕДИН
ОКАЗИОНЕН МАГАЗИН ПРЕЗ
XXI ВЕК

Превод от английски: Искра Иванова, 1980

chitanka.info

Колата-рокля стоеше на поставка на витрината на „Големия Джим“, а под нея имаше надпис:

**ТАЗИ КРАСИВА НОВА РОКЛЯ МОЖЕ ВСЕКИ МОМЕНТ ДА БЪДЕ ПРОДАДЕНА САМО ЗА
6499 ДОЛАРА И 99 ЦЕНТА! ЩЕДРА ОТСТЪПКА СРЕЩУ СЕГАШНАТА ВИ КОЛА-РОКЛЯ.
БЕЗПЛАТНА ТВЪРДА ШАПКА!**

Арабела нямаше намерение да удря спирачките, но не можа да се въздържа. Никога не беше виждала такава великолепна рокля. И то само за 6499 и 99 цента!

Беше понеделник следобед и пролетната улица беше пълна с чиновници, забързани към къщи, а априлският въздух се огласяше от клаксоните на автомобилите им. Магазинът на фирмата „Големият Джим“ се намиреше близо до ъгъла, в съседство с голям оказионен автомобилен магазин. Сградата беше в стар стил от периода преди войната за независимост, но нейната ефективност се нарушаваше от огромната неонова реклама на фасадата. Тя гласеше:

БЪРНИ, ЧОВЕК НА ГОЛЕМИЯ ДЖИМ

Клаксоните се умножиха и едва сега Арабела разбра, че задръства движението. Пресече пред един старец в тъмнорозов „Грандрапид“ и спря на бетонната площадка пред витрината.

Отблизо колата-рокля не беше чак толкова блестяща, но все пак трудно можеше да ѝ се устои. Лъскавите ѝ тюркоазени страни и украсената с хромова брошка решетка блестяха на полегатите слънчеви лъчи. Турнюорите ѝ стърчаха отзад като перки на катамаран. Беше нещо чудно, дори и според съвременните производствени стандарти, и освен това на сметка, така че не трябваше да изпуска случая. Но все пак Арабела щеше да я отмине, ако не беше твърдата шапка-цилиндър.

Търговецът, вероятно Бърни, облечен в безупречен „Лансинг дьо мил“ в два цвята, се приближи да я посрещне, когато тя се появи на вратата.

— Какво ще обичате, госпожице? — попита той учтиво, но зад идеално чистото предно стъкло очите му огледаха нейната кола-рокля с нескривано презрение.

Бузите на Арабела почервеняха от срам. Може би наистина отдавна трябваше да смени роклята си с нова, може би майка ѝ беше права: тя наистина беше твърде безразлична към дрехите си.

— Роклята от витрината — каза тя. — Наистина ли отпускате и твърда шапка?

— Разбира се. Бихте ли искали да я пробвате?

— Да, моля.

Търговецът направи завой и се обърна към една двойна врата в дъното на помещението.

— Хауърд! — извика той и след миг вратата се отвори и влезе един младеж в джинсовосин пикап.

— Да, сър?

— Закарай роклята от витрината в пробната и намери подходяща твърда шапка.

Търговецът отново направи завой и се обърна към Арабела.

— Той ще ви покаже къде да карате, госпожице.

Пробната беше зад двойната врата, вдясно. Младежът докара роклята и отиде за шапка. Като ѝ я подаде, той се поколеба за миг и я погледна някак странно, но промени решението си и напусна стаята.

Тя затвори вратата, заключи я и бързо се преоблече. Почувства приятното хладно докосване на тапицираната подплата до тялото си. Сложи и шапката и се огледа в голямото трикрилно огледало. Занемя.

Отначало двете перки на задницата малко я смутиха (моделът, с който беше свикнала, не стърчеше толкова отзад), но украсената с хромова брошка решетка и калниците подчертаваха фигурата ѝ по безспорен начин. А що се отнася до шапката — ако доказателството не беше пред очите ѝ, не би повярвала, че само една шапка, дори и да е твърд цилиндър, може да предизвика такова забележително преобразяване. Тя вече не беше уморената чиновничка, влязла преди малко в магазина. Сега тя беше Клеопатра... Батшеба... Елена от Троя!

Влезе смутено в залата. Видя възхищението, промъкнало се в очите на търговеца.

— Нима преди малко говорих с вас? Та вие сте друг човек!

— Да, с мен — каза Арабела.

— Знаете ли, откак донесоха тази рокля, се надявах, че ще дойде някой, който наистина да е достоен за формите ѝ, красотата ѝ, нейната индивидуалност. — Той вдигна почитателно очи. — Благодаря ти, Голям Джим — каза той, — че ни изпрати такъв човек — после погледна Арабела и попита:

— Искате ли да я пробвате навън?

— О, да!

— Много добре. Но само около блока. Докато се върнете, ще приготвя документите — после бързо добави: — Не че сте задължена да я купите, но за всеки случай — ако решите да я вземете, ще сме готови за сделката.

— Каква отстъпка можете да ми направите срещу старата ми рокля?

— Да видим. Носили сте я две години, нали? — Търговецът се намръщи за момент, после каза: — Вижте какво, не ми изглеждате на човек, който износва роклите си, затова ще ви направя щедрата отстъпка от 1002 долара. Как ви се струва?

— Не е много. (Може би ако една година караше без обяд...)

— Не забравяйте, че получавате шапката безплатно.

— Да, но...

— Първо я изпробвайте навън, после ще говорим — каза търговецът. Извади временен номер от един шкаф наблизо и го забодде.

— Готова сте — каза той, като ѝ отваряше вратата. — Аз се заемам веднага с документите.

Когато излезе на улицата, Арабела беше толкова нервна и развълнувана, че едва не се блъсна в един младеж в бял костюм с подвижен гюрук, но скоро се овладя и за да му докаже, че противно на първото му впечатление е добър шофьор, тя го настигна и задмина. Видя го да се усмихва, когато мина край него, и сърцето ѝ запя малка песничка, която изпълни цялото ѝ съществуване. Точно тази сутрин имаше предчувствие, че ще ѝ се случи нещо чудесно. Съвсем обикновеният ден в канцеларията беше притъпил очакванията ѝ, но сега те отново се възродиха.

Трябваше да спре на червена светлина и младежът спря до нея.

— Здравей — каза той. — Роклята ти е бомба!

— Благодаря.

— Знам едно готино кино. Искаш ли да отидем на кино?

— Но аз дори не ви познавам! — каза Арабела.

— Казвам се Хари Форуилз. Вече ме познаваш. Но аз не те познавам.

— Арабела. Арабела Грил... Но аз не ви познавам много добре.

— Това може да се оправи. Идваш ли?

— Ами аз...

— Къде живееш?

— Площад „Макадъм“ 611 — каза тя, без да се замисли.

— Ще намина в осем.

— Аз...

В този момент светлината се смени и младежът изчезна, пред тя да може да изкаже възраженията си. Осем чудеше се тя. Осем часа...

При това положение просто се налагаше да купи роклята. Нямахме друг избор. След като я беше видял с такъв бляскав модел, какво щеше да си помисли за нея, когато дойде да я вземе, ако тя се появеше със старата си таратайка. Върна се в магазина, подписа документите и си отиде вкъщи.

Когато влезе в гаража и паркира до масата, баща ѝ я погледна с широко отворени очи през предното стъкло на тритонния си „Кортес“.

— Е — каза той, — значи най-последно отстъпи и си купи нова рокля!

— Крайно време беше! — каза майка ѝ, която имаше слабост към големите автомобили и почти винаги беше с такъв.

— Вече бях започнала да мисля, че никога няма да се вразумиш и да проумееш, че живееш в ХХІ век и че в ХХІ век човек трябва да ПРАВИ ВПЕЧАТЛЕНИЕ.

— Но... аз съм само на двадесет и седем години — каза Арабела. — Има много неомъжени момичета на тази възраст.

— Нямахме да останат неомъжени, ако се обличаха, както трябва — каза майка ѝ.

— Вие още не сте казали дали ви харесва — каза Арабела.

— О, много ми харесва — каза баща ѝ.

— Хваща окото. Все някой ще се хване — каза майка ѝ.

— Той вече се хвана.

— Браво!

— О, най-после! — каза баща ѝ.

— Ще мине да ме вземе в осем.

— За бога, само не му казвай, че четеш книги — каза майка ѝ.

— Няма. Аз всъщност... вече не чета.

— И не споменавай нищо за бившите си радикални идеи — каза баща ѝ, — че хората се обличат в коли, защото се срамуват от телата, които бог им е дал.

— Татко, знаеш, че от години не съм говорила такива работи. Откак... откак...

От онази новогодишна забава в службата, продължи тя наум, когато мистър Ъпсуепт потупа задницата ѝ и каза: „Припълзи обратно при историческите си книги, изкопаемо. Ти не си от този век!“

— От много отдавна — прибави тя несвързано.

Хари Форуилз се появи точно в осем и тя побърза да го посрещне на алеята. Отпътуваха един до друг, завиха по булевард „Блектоп“ и градът остана зад тях. Беше приятна пролетна нощ, но отиващата си зима се чувстваше в яркия блясък на пълната сребърна луна и пулсиращите звезди.

Киното беше пълно, но те намериха две места назад, недалеч от малката горичка. Паркираха близо един до друг — толкова близо, че броните им почти се допряха и след малко тя почувства как ръката на Хари докосва шасито ѝ и колебливо се промъква около кръста ѝ, точно над задницата с двете перки. Понечи да се дръпне, но си спомни думите на мистър Ъпсуепт, прехапа устни и се опита да се съсредоточи върху филма.

Във филма се разказваше за бивш търговец на фиде, който живееше в един гараж-пансион. Той имаше две неблагодарни дъщери и боготвореше бетона, по който те се движеха, и правеше каквото беше по силите му, за да им осигури охолен живот. Заради тях той се лишаваше от всичко, с изключение на най-необходимото; живееше в най-бедната част на гаража и носеше коли-костюми, толкова разнебитени, сякаш взети от автомобилното гробище. За разлика от него дъщерите му живееха в най-люксоznите гаражи, носеха най-

хубавите коли-рокли, каквито можеха да се намерят на пазара. В гараж-пансиона живееше и един студент-инженер на име Растиняк и фабулата следваше опитите му да проникне в по-висшите слоеве на съвременното общество и по този начин да се сдобие със състояние. Като начало той изкрънка от сестра си пари, за да се докара с нов „Уошингтън“ с подвижен гюрук и посредством различни машинации успя чрез един богат братовчед да получи покана за първия бал на дъщерята на един търговец. Там той срещна една от дъщерите на търговеца на фиде и...

Но въпреки отчаяните си усилия, Арабела не можеше да се съсредоточи. Ръката на Хари Форуилз беше напуснала и се насочи към фаровете ѝ и оттам тръгна на обиколка. Тя се опита да се отпусне, но чувстваше, че тялото ѝ се стяга, и се чу да казва напрегнато:

— Недей, моля ти се!

Ръката на Хари се отдръпна.

— Значи след филма?

Това беше едно спасение и тя се хвана за него.

— След филма — каза тя.

— Знам едно чудесно място сред хълмовете. Ще дойдеш ли?

— Добре — чу тя изплашения си глас.

Изтръпнала от ужас, тя оправи фаровете си. Опита се да гледа филма до края, но напразно. Мислите ѝ все се въртяха около хълмовете и се мъчеше да измисли някакво извинение, каквото и да е, само да може да се измъкне от това затруднено положение. Но нищо не можа да измисли и когато филмът свърши, тя последва Хари през изхода и един до друг те се отправиха по булевард „Блектоп“. Когато той сви по някакъв черен път, тя примирено го придружи.

Когато пътят навлезе сред хълмовете, няколко мили той вървеше край местния нудистки резерват. От време на време през електрическата ограда проблясваха светлинките на къщичките сред дърветата. Навън нямаше нудисти, но въпреки това Арабела потръпна от отвращение. Преди тя изпитваше известни симпатии към тях, но след случката с мистър Ъпсуепт не можеше дори и да си помисли за тях без отвращение. Според нея Големият Джим им беше дал много по-добри шансове, отколкото заслужаваха, но той сигурно смяташе, предположи тя, че някои от тях ще се разкаят и ще молят за прошка на

греховете си. Обаче, колкото и странно да беше, никой досега не се беше разкалял.

Хари Форуилз не каза нищо, но тя усети отвращението му и въпреки че знаеше, че причините за неговото отвращение са други, за момент намери нещо общо между двамата, което можеше да ги сближи. Може би той не беше чак толкова безскрупулен, какъвто ѝ се стори поради прибързаните си действия. Може би дълбоко в себе си и той като нея беше объркан от нормите на поведение, които регулираха тяхното съществуване — норми, които изискваха едно при едни обстоятелства и точно обратното при други. Може би...

Около една миля след резервата Хари зави по един тесен път, който, криволичейки между дъбове и кленове, ги изведе на една полянка. Тя нерешително го последва и когато той паркира под един голям дъб, и тя паркира до него. Но веднага съжали за това, защото почувства как ръката му докосва шасито ѝ и отново започва неумолимо да се придвижва към фаровете. Този път гласът ѝ беше измъчен.

— Недей!

— Какво искаш да кажеш? — каза Хари и тя почувства как неговото шаси плътно се притисна до нейното и пръстите му започнаха да опипват фаровете ѝ. С рязко завъртане на волана тя успя някак си да се изплъзне и да намери пътя в гората, но само след мига той отново я настигна и започна, приближавайки се към нея да я избутва в канавката.

— Моля ти се! — извика тя, но той не ѝ обърна никакво внимание и се приближи още. Тя почувства как бронята му докосна нейната и инстинктивно се отдръпна. Предното ѝ колело загуби опора и цялото ѝ шаси се прекатури. Твърдата ѝ шапка падна, удари се в една скала и се търколи в храсталака. Предната ѝ дясна броня се смачка в едно дърво. Колелета на Хари бясно завиха и след миг мракът погълна червените точки на фаровете му.

Чуваха се дървесни жаби, скакалци, щурци, а отдалеч долиташе шумът от движението по булевард „Блектоп“. Чуваха се и други звуци — риданията изтръгващи се от гърлото ѝ. После постепенно болката се притъпи, раната започна да заздравява и риданията ѝ стихнаха.

Но Арабела знаеше, че раната никога нямаше да заздравее напълно, както не беше заздравяла и раната, нанесена ѝ от мистър Ъпсуепт. Тя намери шапката си и на заден ход излезе отново на път.

Шапката беше олющена отгоре, а една назъбена драскотина загрозяваше тюркоазената ѝ лъскава повърхност. Една сълзица се търколи по бузата ѝ, когато си я сложи и нежно я нагласи на главата си.

Но шапката беше само част от проблема. Трябваше да се справи и със смачканата дясна броня. Какво, за бога, можеше да направи? Не смееше да се появи в службата в такъв окаян вид. Ако се появеше така, все някой щеше да я издаде на Големия Джим и той щеше да разбере как през всичките тези години тя тайно е проявявала незачитане към него, като е имала само една кола-рокля, след като той е дал да се разбере пределно ясно, че очаква от всички да имат най-малко по две. Ами ако ѝ отнеме шофьорската книжка и я изпрати в нудистки лагер? Не вярваше, че може да я накаже за толкова малко провинение, но все пак това беше една възможност, с която трябваше да се съобразява. Само при мисълта за такава съдба потъна от срам.

Освен това трябваше да има предвид и родителите си. На тях пък какво можеше да каже? Представи си как ще реагират, като влезе на закуска сутринта. Чу гласовете им: „Вече я разби!“ — каза баща ѝ. „Имала съм стотици коли-рокли през живота си и не съм разбила нито една, а ти купуваш рокля и в следващия миг я разбиваш!“ — каза майка ѝ.

Арабела потръпна. Нямаше да може да понесе всичко това. По някакъв начин трябваше да ремонтира роклята тази вечер. Но къде? Изведнъж си спомни за надписа, който бе забелязала на витрината следобед и на който не бе обърнала внимание, изцяло погълната от роклята:

ДЕНОНОЩНИ УСЛУГИ.

Тя подкара обратно към града и с възможно най-голяма скорост се насочи право към сградата на „Големия Джим“. Прозорците бяха квадратни кладенци от мрак, а вратата към улицата беше здраво затворена. От разочарованието почувства някаква празнота в стомаха и започна да ѝ се гади. Нима бе сгрешила? Можеше да се закълне, че пишеше „ДЕНОНОЩНИ УСЛУГИ“.

Отиде до витрината да провери. Права беше — там наистина пишеше „ДЕНОНОЩНИ УСЛУГИ“; но отдолу, с по-дребен шрифт, бе пояснено:

След 18 ч. се отнасяйте до съседния okazjiонен магазин за коли-дрехи.

Когато свърна във входа, същият младеж, който бе взел роклята от витрината, се приближи да я посрещне. Казваше се Хауърд — спомни си тя. Той пак беше с джинсовосин пикап и щом я позна, я погледна по същия странен начин, както и преди. Тогава ѝ се беше сторило, че я гледа със съжаление, сега беше сигурна, че е така.

— Роклята ми — измърмори тя, когато той натисна спирачките до нея. — Съвсем е разбита. Ще можете ли да я поправите?

Той кимна.

— О, да, разбира се, ще я поправя. — Той посочи малкото гаражче в дъното на магазина. — Можете да се съблечете там — каза той.

Тя бързо прекоси магазина. В мрака около нея беше пълно с износени коли-рокли и коли-костюми. Зърна стария си модел и ѝ се доплака. Защо не си беше останала с него? Защо остави здравият ѝ разум да бъде подведен от такова безвкусно труфило като някаква си твърда шапка!

В малкия гараж беше студено, студено и влажно. Съблече роклята и шапката и ги бутна през вратата към Хауърд, като внимаваше да не се показва навън. Но това беше излишно, защото той гледаше настрани, когато ги взе. Вероятно беше свикнал да има работа със скромни представители на нежния пол.

Сега без рокля, още по-силно почувства студа и се сви в единия ъгъл да се стопли. След малко отвън се чу чукане и тя отиде до единственото единично прозорче и надникна в магазина. Хауърд работеше върху предната ѝ дясна броня. По начина, по който работеше, личеше, че е поправял стотици коли. Освен звука от гумения чук нищо не нарушаваше нощната тишина. Улицата отвъд оградата беше пуста, административните сгради отсреща бяха тъмни с изключение на един-два прозореца. Над покривите на сградите се виждаше рекламата на Големия Джим, окупираше централния площад на града. Редуваха се два надписа:

и

КЪДЕ ЩЯХТЕ ДА СТЕ СЕГА, АКО НЕ БЕШЕ ГОЛЕМИЯ ДЖИМ?

Дан! Дан! Дан!... Изведнъж се сети за телевизионния мюзикъл, който се казваше „Пътищата на Зигфрид“ и беше част от поредицата, озаглавена „Операта може да стане забавна, ако се осъвремени“. Спомни си първото действие, в което Зигфрид настойчиво умоляваше предполагаемия си баща — механик на име Майм — да му направи кола със свръхмощен двигател, по-бърза от модела „Фафнер“ на злодея, за да може да го бие на предстоящото рали във Валхала. Мотивът на чука звучеше на африкански барабани, докато Майм отчаяно работеше върху новата кола, а Зигфрид отново и отново питаше кой е истинският му баща. Дан, дан, дан...

Хауърд беше свършил бронята и сега работеше върху шапката. По улицата мина лимоненожълт „Провидънс“. В тишината се чу свистенето на гумите му и звукът я накара да се замисли за времето. Погледна часовника си — 11,25. Майка ѝ и баща ѝ ще са очаровани, когато на закуска я попитат кога се е върнала и тя каже: „Около полунощ.“ Тя винаги се оплаква, че се е прибирала рано.

Мислите ѝ отново се върнаха към Хауърд. Той беше изучава смачканата част и сега боядисваше драскотината. После боядиса олющените места на бронята и след малко докара колата и шапката до малкия гараж и ги бутна вътре. Тя бързо се пхна в тях и излезе от гаража.

Очите му я гледаха иззад предното стъкло. От сините им дълбини сякаш се излъчваше нежна светлина.

— Толкова красива на колела — каза той.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Какво казахте?

— А нищо, нищо. Сетих се за един разказ, който четох.

— О! — възкликна тя изненадано. Обикновено механиците не си падаха много по четенето, както и всички останали. Изкуши се да му каже, че и тя обича да чете, но помисли и се въздържа. Само попита:

— Колко ви дължа?

— Търговецът ще ви изпрати сметката. Аз само работя за него.

— Цяла нощ?

— До дванадесет. Току-що бях дошъл, когато ме видяхте днес следобед.

— Аз... много се радвам, че ми поправихте роклята. Не зная какво щях да правя, ако... — тя не довърши изречението си.

Нежната светлина в очите му изгасна. Те станаха мрачни.

— Кой беше? Хари Форуилз ли?

Тя едва се пребори с унижението и си наложи да отвърне на погледа му.

— Да. Познавате ли го?

— Малко — каза Хауърд и тя остана с впечатлението, че и малко е достатъчно. Осветено от фалшивия блясък на рекламата на Големия Джим, лицето му изведнъж ѝ се стори състарено, в ъглите на очите му се появиха малки бръчици, които не бе забелязала досега.

— Как се казвате? — рязко попита той.

Тя му каза.

— Арабела — повтори той, — Арабела Грил. — А после прибави: — Аз се казвам Хауърд Хайуейз.

Те си кимнаха. Арабела погледна часовника си и каза:

— Вече трябва да си вървя. Много благодаря, Хауърд.

— Пак заповядай — каза Хауърд. — Лека нощ.

— Лака нощ.

В априлския мрак тя се отправи по пустите улици към къщи. След нея на пръсти вървеше пролетта и шепнеше в ухото ѝ:

*Колко красива на колела,
колко красива на колела!*

— Е — каза баща ѝ следващата сутрин, докато ядеше яйцата си,
— как беше двусерийният филм?

— Какъв двусериен филм? — попита Арабела, мажейки препечения си хляб с масло.

— Ха! — възкликна баща ѝ. — Значи не беше на двусериен филм?

— Сигурно нещо подобно — каза майка ѝ. — Първата част с филм, втората — без.

Арабела потръпна от отвращение. Съзнанието на майка ѝ работеше безочливо като телевизионните търговски реклами и до известна степен подхождаше на големите пищни коли, с които тя се обличаше. Сега беше с червена кола с издута решетка, с насочени назад стабилизатори и черни тежки чистачки. Отново я побиха тръпки.

— П-прекарах много приятно — каза тя — и нищо не сбърках.

— Е това се казва новина! — каза баща ѝ.

— Нашата целомъдрена дъщеря на 27, почти на 28 години! Сигурно сега, в знак на разкаяние, че си се прибрала толкова късно, вечери наред ще си стоиш вкъщи и ще четеш книги.

— Казах ти, че вече не чета — каза Арабела.

— И да четеш — все едно.

— Обзалагам се, че си му казала, че не искаш да го видиш само защото се е опитал да те целуне — каза майка ѝ, — както направи и с всички останали.

— Не съм! — Арабела вече трепереше. — Ако искате да знаете, тази вечер ще изляза с него!

— Айде бе! — каза баща ѝ.

— Браво! Браво! Браво! — възкликна майка ѝ. — Може би сега ще отдадеш дължимото на Големия Джим, ще се ожениш, ще увеличиш своя дял в консумацията и ще споделиш икономическото бреме с останалите от твоето поколение.

— Може би.

Даде заден и се отдалечи от масата. Никога досега не беше лъгала и се ядосваше на себе си. Но чак по пътя за работа осъзна, че след като веднъж е излъгала, трябваше или да си признае, или да продължи лъжата. А тъй като в случая беше немислимо да си признае, че е излъгала, трябваше да живее така, както каза... или поне да поддържа такова впечатление. Тази вечер трябваше да отиде някъде и да остане там най-малко до полунощ, иначе родителите ѝ щяха да заподозрат истината.

Единственото място, което можа да измисли, беше да отиде на кино.

Избра друго кино, не това, на което я беше завел Хари Форуилз. Когато стигна, слънцето вече беше залязло и главният филм тъкмо започваше. Беше пълнометражен анимационен филм-приказка, в който се разказваше за приключенията на едно мило момиче на име Карбонела, която живееше с мащехата си и двете си грозни доведени сестри. Тя прекарваше почти цялото си време в единия ъгъл на гаража, където миеше и лъскаше колите им. Те имаха какви ли не хубави рокли-коли „Уошингтън“, „Лансинг“, „Флинт“, а тя, малката Карбонела, имаше само раздрънкани вехтории. Най-послед един ден синът на търговеца от „Големия Джим“ обяви, че дава бал в разкошния гараж на баща си. Двете доведени сестри и мащехата веднага извадиха най-хубавите си рокли и ги дадоха на Карбонела да ги измие и излъска. А тя миеше, лъскаше и плачеше, защото нямаше никаква прилична рокля на свое име и не можеше да отиде на празненството. Най-послед дойде вечерта на голямото събитие, двете ѝ сестри и мащехата се докараха в най-хубавите си рокли и весело се отправиха към гаража на търговеца. Останала самичка, Карбонела се сви на колене в ъгъла и заплака. После, когато вече изглеждаше, че Големият Джим я е изоставил, се появи... кой мислите — прекрасната автомобилна фея в бляскав „Лансинг дьо мил“. В миг тя замахна с вълшебната си пръчица и Карбонела застана пред нея, сияйна като зората, облечена в нежнорозова „Грандрапидз“, с толкова лъскави капаци на колелетата, че ти се насълзяваха очите. Така че в края на краищата Карбонела отиде на бала и кормува всички танци със сина на търговеца, докато грозните ѝ сестри и мащехата ѝ се пукаха от яд, застанали до стената. Тя беше толкова щастлива, че забрави, че магията на феята беше в сила до полунощ, и ако часовникът на рекламата на Големия Джим не беше започнал да бие в този вълшебен час, тя щеше да се превърне в миячка на коли наред балната зала. Тя профуча през вратата и надолу по рампата, но бързайки да се скрие, преди да се е развалила магията, загуби едното си колело. Синът на търговеца го намери и на следващия ден обиколи всички гаражи в района, като молеше всички жени, присъствали на бала да го пробват. Но то беше толкова малко и елегантно, че не влизаше в техните оси, колкото и грес да си слагаха. След като го пробва на осите на двете грозни сестри, синът на

търговеца щеше да си тръгне, когато случайно забеляза Карбонела, която седеше в ъгъла и миеше и лъскаше една кола-рокля. Той не отстъпи докато не накара Карбонела да излезе от ъгъла и да изпробва колелото. И представете си: пред ужасените погледи на доведените сестри и мащехата колелото леко се плъзна на мястото си без никакъв грес! Карбонела замина със сина на търговеца и те караха щастливо до края на живота си.

Арабела погледна часовника си — 10,30. Беше твърде рано да се връща вкъщи — това значеше да се изложи на още един безсрамен разпит. Мрачно остана на мястото си, за да изгледа още веднъж Карбонела. Съжаляваше, че не провери какъв е филмът, преди да влезе. Рекламираха Карбонела като развлечение за възрастни, но в редовете имаше повече деца и тя се чувстваше неловко, паркирала голямата си кола-рокля сред много детски коли-дрехи.

Издържа до 11 часа и си излезе. Смяташе да се мотае до полунощ и сигурно така и щеше да направи, ако не беше решила да кара през града и следствие на това не се беше озовала на улицата, на която беше оказионният магазин за коли-дрехи. Оградата му предизвика у нея приятни асоциации и тя инстинктивно намали скоростта. Когато приближи входа, вече направо пълзеше, така че съвсем естествено беше да спре, като видя облечената в пикап фигура, паркирана пред оградата.

— Здравей — каза тя. — Какво правиш?

Той дойде до бордюра. Когато видя усмивката му, тя се зарадва, че е спряла.

— Пия чаша април — каза той.

— И вкусно ли е?

— Великолепно. Винаги съм имал слабост към април. Май е близо, но все още е хладно. А юни, юли и август само изострят жаждата ми за златното вино на есента.

— Винаги ли говориш с метафори?

— Само на някои специални хора — каза той, замълча за момент, после каза: — Защо не паркираш тук с мен до дванадесет часа? После ще отидем някъде на кренвирши и бира.

— Добре.

Паркингът беше пълен със стари коли-рокли и коли-костюми, но старата ѝ рокля я нямаше. Тя се зарадва, че я няма, защото щеше да ѝ

подействия потискащо, а искаше нищо да не помрачава вълнението, което се зараждаше в гърдите ѝ. Така и стана. Нощта беше твърде топла за април, дори от време на време, в кратките интервали, когато рекламата на „Големия Джим“ не светеше, можеха да зърнат няколко звезди. Хауърд ѝ разказа за себе си — как ходи на училище през деня и работи нощем, но когато го попита какво училище посещава, той каза, че достатъчно е говорил за себе си и вече е неин ред. Тя му разказа за работата си, за филмите и телевизионните програми, които е гледала, в края на краищата стигна до книгите, които е чела.

Тогава разговорът се оживи, времето незабелязано отлетя и ето че дойде дежурният от 12 до 8, а тя и Хауърд се отпавиха към „Гревъл Грил“.

След това те тръгнаха по „Макадъм плейс“ и когато спряха пред нейния гараж, той каза:

— Може би ще можеш да се отбиеш утре вечер да изпием заедно още една чаша април — после добави: — Искам да кажа, ако нямаш други планове.

— Не — каза тя. — Нямам други планове.

— Тогава ще те чакам — каза той и замина.

Тя гледаше как задните му светлини избледняват в далечината, докато съвсем изчезнаха. Отнякъде се чу песен и тя се вгледа в тъмните сенки на улицата, за да открие откъде идва песента. Но на улицата нямаше никой освен нея и тя най-после разбра, че песента идва от сърцето ѝ.

Струваше ѝ се, че следващият ден никога няма да свърши, а когато той най-после свърши, от небето вместо вдъхновение се изливаше дъжд. Чудеше се какъв ли вкус ще има питието април в дъжда и скоро — след още една доза кино — откри, че дъждът не пречеше, ако останалите съставки са налице. И тъй като останалите съставки бяха налице, тя прекара една крилата нощ в казионния магазин — разговаряха с Хауърд, гледаха звездите между намиганията на рекламата на „Големия Джим“, после отидоха в „Гревъл Грил“ на кренвирши и бира и най на края си казаха лека нощ пред гаража ѝ.

Останалите съставки бяха налице и следващия ден, и последващия, и по-следващия. В неделя тя приготви обяд и те отидоха на пикник сред хълмовете. Хауърд избра най-високия. Изкачиха се по един криволичещ път и паркираха под един брулен от вятъра бряст.

Ядоха картофената салата и сандвичите, които тя беше приготвила, пиха кафе, като си подаваха термоса. След това пушиха в следобедния вятър и лениво разговаряха.

От върха на хълма имаше чудесна гледка — едно езеро, в което се вливаше малко поточе. На отсрещния бряг на езерото оградата на нудисткия резерват отразяваше полегатите слънчеви лъчи, а зад оградата се виждаха фигурите на нудистите, движещи се по улиците на едно от селищата на резервата. Поради разстоянието те бяха само едва различими точки и отначало Арабела почти не ги забелязваше. Но постепенно те проникнаха в съзнанието ѝ и изместиха всичко друго.

— Сигурно е ужасно! — каза тя.

— Кое е ужасно? — поиска да узнае Хауърд.

— Да живеят голи в гората. Като... като диваци!

Хауърд я погледна — очите му бяха сини и дълбоки като езерото.

— Едва ли можем да ги наречем диваци — каза той. — И те имат машини като нас. Поддържат училища и библиотеки. Имат си занаяти и професии. Наистина могат да ги практикуват само в границите на резервата, но това едва ли е по-голямо ограничение, отколкото да работиш в някакво малко градче. Така че, в края на краищата, бих казал, че са цивилизовани.

— Но те са голи!

— Толкова ужасно ли е да си гол?

Беше отворил предното си стъкло и се беше навел съвсем близо до нея. Посегна и отвори и нейното предно стъкло и тя почувства хладния вятър в лицето си. Видя целувката в очите му, но не се отдръпна и след миг я почувства на устните си. Не съжаляваше, че не се отдръпна, защото тази целувка нямаше нищо общо с мистър Ъпсуепт или Хари Форуилз, нито със забележките на баща ѝ и намеците на майка ѝ. След малко тя чу, че се отваря врата на кола, после още една и после почувства, че я изваждат навън, на слънцето и априлския вятър. Усети чистия хладен вятър и чистото топло слънце и с цялото си тяло, но не изпита никакъв срам. Това беше дълъг и сладък миг и не ѝ се искаше той да свърши.

— Какво беше това? — каза Хауърд, като вдигна глава.

И тя беше чула шума — свистене на колела. Погледът ѝ проследи неговия надолу по хълма и тя зърна лъскавата задница на бяла кола със сгъваем гюрук тъкмо преди да изчезне зад един завой на пътя.

— Дали са ни видели? — попита тя.

Хауърд доста се поколеба, преди да отговори.

— Не вярвам. Навярно са излезли на неделна разходка. Ако бяха изкачили хълма щяхме да чуем мотора.

— Но не и ако са включили заглушителя — каза Арабела и се вмъкна обратно в своята кола-рокля. — Нека да си вървим.

— Добре. — Той също понечи да влезе в своя пикап, но спря и попита: — Ще дойдеш ли тук с мен следващата неделя?

Очите му бяха чисти и молещи.

— Да, ще дойда с теб — чу тя собствения си глас.

Този път беше още по-хубаво от миналия — беше по-топло, а небето — по-ярко синьо. Хауърд отново я измъкна от роклята ѝ, притисна я към себе си и я целуна, а тя не почувства никакъв срам.

— Ела — каза той, — искам да ти покажа нещо — и тръгна надолу по хълма към езерото с дърветата.

— Но ти *вървиш!* — запротестира тя.

— Какво значение има, нали никой няма да ни види. Хайде!

Тя застана нерешително на вятъра. Но когато погледна надолу към искрящия поток, се реши.

— Добре — съгласи се тя.

Отначало неравната земя я затрудняваше, но бързо свикна и след малко почти подскачаше до Хауърд. В подножието на хълма стигаха до малка горичка от диви ябълкови дървета. Потокът течеше през нея и ромолеше из покритите с мъх камъни. Хауърд легна по корем на брега и наведе устни над водата. Същото направи и тя. Водата беше ледена като през зимата и прониза цялото ѝ тяло, а кожата ѝ настръхна.

Лежаха един до друг. Небето над тях бе украсено с клонки и напъпили листа. Третата им целувка беше още по-сладка от предишните.

— Бил ли си някога тук? — попита тя, след като най-последните им се разделиха.

— Много пъти — каза той.

— Сам ли?

— Винаги сам.

— А не се ли страхуваш, че Големият Джим ще разбере?

Той се изсмя.

— Големият Джим ли? Големият Джим не съществува. Измислили са го производителите на автомобили, за да принудят хората да носят колите им, за да купуват повече, да ги сменят по-често. А правителството ги е подкрепило, защото без увеличениния оборот на коли икономиката би рухнала. Не е било толкова трудно, защото хората и без това вече не слизали от колите си, но несъзнателно. Номерът бил да ги накарат да го правят съзнателно, да носят колите си като дрехи и да се чувстват неловко, дори ако е възможно, да се срамуват да се появяват на обществени места без коли. И това не е било много трудно, разбира се, трябвало е да намалят размерите и формата им, така че тя да се приближава до човешката фигура.

— Не бива да говориш така. Това е богохулство! Човек би помислил, че си нудист.

Той я погледна втренчено.

— Толкова лошо ли е да си нудист? — попита той. — Нима е по-достойно да си търговец и да наемаш типове като Хари Форуилз, които да подвеждат нерешителните клиентки и да разбиват колите им, преди те да са влезли в гаранционен срок, тъй като съгласно една от клаузите на договора гаранционният срок започва 24 часа след покупката?... Съжалявам Арабела, но е по-добре да знаеш всичко това!

Тя се беше обърнала, за да не се виждат сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Почувства как ръката му докосва нейната и нежно обгръща кръста ѝ. Остави се да я притегли към себе си и той пресуши сълзите ѝ с целувки. Старата рана, която отново се беше отворила, зарасна — този път завинаги.

Той я притисна още по-силно към себе си.

— Ще дойдеш ли пак тук с мен?

— Да — каза тя. — Ако ти искаш.

— Много искам. Ще съблечем колите и ще тичаме из гората — напук на Големия Джим. Ще...

Нещо щракна в храстите на отсрещния бряг.

Тя се изопна като струна в ръцете на Хауърд. Храстите се размърдаха и от тях изникна някаква фигура в униформа. Едно ангелско лице им се усмихваше от другата страна на потока. Една грамадна квадратна ръка държеше портативен видеомагнетофон.

— Ей, вие двамата! — извика един глас. — Големия Джим иска да ви види.

Когато я заведоха при съдията на Големия Джим, той я изгледа с укор през предното стъкло на черния си „Кортес“.

— Не беше хубаво от ваша страна, нали? — каза той. — Да сваляте дрехите си и да лудувате с един нудист!

Арабела пребледня зад предното си стъкло.

— Нудист? — повтори тя се недоверие. — Но Хауърд не е нудист. Това не може да бъде!

— Може, може. Той е дори нещо по-лошо от нудист. Той е ДОБРОВОЛЕН нудист. Ние обаче разбираме — продължи съдията, — че е нямало как да разберете това и че до известна степен и ние сме виновни за вашата връзка с него, защото ако не беше нашата непросжима немарливост, той нямаше да води двойствения си живот — да посещава нудистки учителски институт през деня, а вечер да се измъква тайно от резервата и да работи в ocasionен магазин за коли, като се опитва да спечели честни хора като вас за своята кауза. Ето защо ние ще бъдем снизходителни към вас. Вместо да ви отнемем книжката, ние ще ви дадем още една възможност — ще ви пуснем да си отидете в къщи и да изкупите осъдителното си държане, като се извините на родителите си и отсега нататък се държите добре. Между другото много сте задължена на един младеж на име Хари Форуилз.

— Така ли?

— Разбира се. Ако не беше неговата бдителност и вярност към Големия Джим, можеше да е твърде късно, когато открием вашето прегрешение.

— Хари Форуилз — чудеше се Арабела. — Той сигурно много ме мрази.

— Да ви МРАЗИ? Но мило момиче, той...

— Мисля, че зная защо — продължи Арабела, без да забележи, че са я прекъснали. — Мрази ме, защото се разкри пред мен такъв, какъвто е в действителност, а дълбоко в себе си той се презира. Затова... затова ме мрази и мистър Ъпсуепт!

— Вижте какво, мис Грил, ако продължавате да говорите така, ще трябва да променя решението си. В края на краищата...

— И майка ми и баща ми — продължи Арабела. — Те също ме мразят, защото са се разкрили пред мен такива, каквито са, а дълбоко в

себе си те също се презират. Дори и колите не могат да скрият такава голота. А Хауърд ме обича. Той не презира истинската си същност, нито пък аз я презирам. Какво... Какво сте направили с него?

— Естествено, върнахме го обратно в резервата. Какво друго можем да направим с него? Но ви уверявам, че той вече няма да води двойствен живот. А сега, мис Грил, тъй като вашият случай е вече приключен, няма причина да ви задържам повече. Аз съм зает човек и...

— Как се става доброволен нудист, господин съдия?

— Чрез доброволен екхибиционизъм. Всичко хубаво, мис Грил.

— Всичко хубаво... и благодаря ви.

Тя си отиде вкъщи, за да си опакова нещата. Майка ѝ и баща ѝ я чакаха в кухнята.

— Долна уличница! — каза майка ѝ.

— Само като си помисля, че собствената ми дъщеря... — каза баща ѝ.

Без да каже нито дума, тя прекоси стаята и се отправи по рампата към спалнята си. Не ѝ отне много време да опакова багажа си — освен книгите нямаше почти нищо. Минавайки през кухнята, се спря, колкото да каже довиждане. Родителите ѝ се облешиха.

— Почакай — каза баща ѝ.

— Почакай! — каза майка ѝ.

Арабела отпътува, без дори да ги погледне в огледалото на колата си.

Като напусна „Макадъм плейс“, тя се отправи към централния площад. Въпреки че беше късно, все още имаше хора. Първо свали твърдата си шапка. После съблече и колата-рокля. След това, осветена от мигащата реклама на „Големия Джим“, застана сред увеличаващата се тълпа и зачака специалната полиция за борба с порока да дойде и я арестува.

Едва на сутринта я закараха в резервата. На входа имаше надпис:

ВХОД РАЗРЕШЕН САМО ЗА СЛУЖЕБНИ ЛИЦА.

Надписът беше прясно покрит с черна боя, а над него набързо беше написано следното:

ЗАБРАНЯВА СЕ НОСЕНЕТО НА МЕХАНИЧНИ СМОКИНОВИ ЛИСТА.

Полицаят от лявата ѝ страна се намръщи зад предното си стъкло.
— Пак един от тарикатските им номера! — измърмори той.

Хауърд я посрещна на вратата. Щом видя очите му, тя разбра, че всичко е наред, и след миг, забравила голотата си, беше в прегръдките му и плачеше на ревера му. Той я притисна до себе си и пръстите му усетиха плата на палтото ѝ. Тя чу гласа му, който сложи край на безрадостните ѝ години:

— Знаех, че ни наблюдават, и нарочно ги оставих да ни хванат заедно — надявах се, че и теб ще изпратят тук. После като не те изпратиха, се надявах, молих се да дойдеш доброволно. Скъпа, толкова се радвам, че дойде! Тук ще ти хареса. Аз си имам къщичка с голям заден двор. Има обществен басейн, женски клуб, любителски отбор по...

— А има ли пастор? — попита го тя през сълзи.

Той я целуна.

— Има и пастор. Ако побързаме, ще го сварим, преди да е тръгнал на сутрешната си обиколка.

Те тръгнаха заедно надолу по алеята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.